

Naslov originala:
Holly Black
THE WICKED KING

Copyright © 2019 by Holly Black Illustrations by Kathleen Jennings
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2021

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

UREDNIK:
Marina Sabovljević

PREVOD:
Miroslav Bašić Palković

LEKTURA I KOREKTURA:
Maja Banjac Kesić

DIZAJN KORICE:
Siniša Subotić

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1000

IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

HOLI BLEK

PODLI
KRALJ

Za Keli Link, jednu od sirena

Crooked Forest

Palace
of
Elfhame

Milkwood

INSMIRE

Lake
of Masks

Madoc's
Stronghold

Map of the Shifting Isles of ELFHAME

Locke's Estate

INSMOOR

Mandrake
Market

Tower
of
Forgetting

INSWEAL

Hollow Hall

THE UNDERSEA

Knjiga prva

*Čeljad rođena u vilinskom soju
Kletvama njegovim da prkosim,
kažite mu, i smutnjama zlim,
i da dušmaninom krvnim
javno nazivam njega:
a kad bi volju moju okusio,
ne bi nikad vilin-krunu nosio,
već bi ga mač osвете pokosio;
i mi ne bismo kraljem zvali njega.*

Majkl Drajton,
„Nimfidijska“

PROLOG

Džud je podigla teški mač za vežbanje i postavila se u početni položaj – položaj pripravnosti.

Navikni se na njegovu težinu, rekao joj je Madok. Moraš biti dovoljno snažna kako bi mogla da napadaš, napadaš i iznova napadaš, bez umaranja. Prva lekcija je da načiniš sebe dovoljno snažnom.

Boleće te. Ali bol te čini jačom.

Ukopala je stopala u travu. Vetar joj je mrsio kosu dok je menjala položaje. Prvi: mač isturen, nakrivljen u stranu, da zaštiti telo. Drugi: jabuka mača visoko podignuta kao da je sečivo rog koji joj izvire iz glave. Treći: mač kraj boka, pa se opušteno spušta ispred nje u nameri da zavara protivnika. Pa četvrti: mač podignut sve do ramena. Svaki je položaj lako mogao da se pretvori u napad ili odbranu. Borba je kao šah: moraš da pretpostaviš potez protivnika i odgovoriš pre nego što te pogodi.

Ali ovo je bio šah koji se igra celim telom. Šah koji ju je ostavljao modrom, umornom i ogorčenom, i na čitav svet i na sebe samu.

Ili je možda bilo sličnije vožnji bicikla. Kad je to učila, još u stvarnom svetu, mnogo je puta umela da padne. Kolena su joj bila toliko krastava da je mama mislila da bi joj mogli ostati ožiljci. Ali Džud je sama skinula pomoćne točkove i nije želela da vozi bicikl oprezno po pločniku, kao Tarin. Džud je htela da vozi posred ulice, brzo, poput Vivi, a ako joj se zbog toga šljunak zabije u kožu, pa, tu je tata da sve to povadi uveče pincetom.

Džud je ponekada čeznula za svojim biciklom, ali njih u Vilin-zemlji nije bilo. Umesto bicikla, imala je džinovske žabe, mršave zelenkaste konjiće i konje unezverenog pogleda, tanje od senki.

A imala je i oružje.

A uubicu svojih roditelja, koji joj je sada bio usvojitelj. Vojskovođa Vrhovnog kralja, Madok, koji je želeo da je nauči kako da jaše brzo i kako da se bori na život ili smrt. Ma koliko da je jako zamahivala mačem ka njemu, on bi se samo nasmejao. Njen bes mu se dopadao. Vatra, tako je on to zvao.

I njoj se dopadalo kad je besna. Bolje besna, nego uplašena. Bolje besna, nego da se stalno priseća da je smrtnica među čudovištima. A pomoćne točkove više joj niko nije ni nudio.

Na drugoj strani čistine, Madok je pokazivao Tarin čitav splet položaja. Tarin je takođe učila mačevanje, mada je nailazila na drugačije poteškoće od Džud. Njeni položaji jesu bili savršeniji, ali je mrzela da uvežbava borbu. Ona bi očiglednu odbranu uparila s očiglednim napadima, pa nije bilo teško navući je da izvede određen niz pokreta i onda joj narušiti sled i pogoditi je. Svaki put kada bi se to desilo, Tarin bi se razbesnela kao da je Džud nije pobedila, već da je zabrljala s nekim plesnim korakom.

„Dođi ovamo”, Madok je pozvao Džud preko srebrnaste trave.

Prišla mu je s mačem prebačenim preko ramena. Sunce je upravo počelo da zalazi, ali vile su bile bića sumraka,

pa im je dan tek napola počeo. Nebo je bilo prošarano bakrom i zlatom. Duboko je udahnula miris borovih iglica. U tom se trenutku osećala kao da je i dalje dete koje uči neki novi sport.

„Dođi da se borimo”, rekao je kada mu se Džud približila. „Vas dve devojke protiv ovog matorog crvenog goblina.” Tarin se oslonila o mač zariven vrhom u zemlju. Ne bi trebalo tako da ga drži – nije dobro za sečivo – ali je Madok nije prekorio.

„Moć”, rekao je. „Moć je sposobnost da dobijete ono što želite. Moć je sposobnost da vi donosite odluke. A kako stičemo moć?”

Džud je stala kraj svoje bliznakinje. Bilo je sasvim očigledno da Madok očekuje odgovor, i to pogrešan. „Tako što učimo da se dobro borimo?” rekla je, čisto da kaže nešto.

Kad joj se Madok nasmešio, ugledala mu je vrhove donjih očnjaka, duže od ostalih zuba. Protrljao joj je kosu i ona je osetila dodir oštih ivica njegovih kandži na temenu, previše lagan da bi je povredio, ali ipak je bio neka vrsta podsetnika na ono što on jeste. „Do moći dolazimo tako što je uzimamo.”

Uperio je rukom u neko brdašce na kojem je raslo stablo drača. „Neka nam sledeća lekcija bude igra. Ono onamo je moje brdo. Idite i zauzmite ga.”

Tarin se poslušno zaputila ka njemu, uz Džud iza sebe. Madok ih je pratio, cereći se.

„I šta sad?” pitala je Tarin, bez posebnog uzbuđenja.

Madok se zagledao u divljinu, kao da razmišlja o različitim pravilima i odbacuje ih. „Sad ga čuvajte od napada.”

„Čekaj, čijeg napada?” upitala je Džud. „Tvog?”

„Je li ovo sad vežbanje strategije ili borbe?” upitala je Tarin, mršteći se.

Gurnuvši prst pod njenu bradu, Madok joj je podigao glavu sve dok mu se nije zagledala u zlatne, mačkaste oči. „A šta je borba, ako ne strateška igra koja se nešto brže igra?” rekao je, posve ozbiljno. „Dogovori se sa sestrom.

Kad sunce dosegne deblo onog drveta, doći ću da osvojim svoje brdo. Oborite li me samo jednom, obe ste pobedile."

Potom je otišao do malenog gaja koji se uzdizao neda-leko od brda. Tarin je sela u travu.

„Ne radi mi se ovo”, rekla je.

„Ma samo se igramo”, napeto ju je podsetila Džud.

Tarin se pažljivo zagledala u nju – onako kako su gledale jedna drugu kada bi se jedna od njih pravila da je sve to oko njih sasvim uobičajeno. „Dobro, šta ti misliš da bi trebalo da uradimo?”

Džud se zagledala u grane drača. „A da ga jedna od nas gađa kamenjem, dok se druga bori s njim?”

„Dobro”, rekla je Tarin pa je ustala i počela da sakuplja kamenje u suknju. „Zar ne misliš li da će se možda raz-besneti?”

Džud je odmahнула glavom, ali je razumela Tarinino pitanje. Šta ako ih slučajno ubije?

Sam moraš odabrati na kom ćeš bregu umreti, mama je često govorila tati. Bila je to jedna od onih čudnih izreka koje su odrasli od nje očekivali da razume, iako njoj nisu imale nikakvog smisla – poput one „bolje vrabac u ruci, nego golub na grani”, „svako lice ima i svoje naličje”, ili one potpuno tajanstvene „mačka sme u kralja da gleda”*. Sad je, eto, stojeći na pravom pravcatom brdu, s mačem u ruci, sve to mnogo bolje shvatala.

„Zauzmi položaj”, rekla je Džud, i Tarin nije traćila vreme, već se brže-bolje popela na drač. Džud je proverila dokle dopire sunce, pitajući se kakvu li će to smicalicu Madok upotrebiti. Što duže bude čekao, to će se više smračiti, a on u mraku vidi, Džud i Tarin ne vide.

Na kraju se ipak nije koristio smicalicama. Izašao je iz šume i zaputio se ka njima, urličući kao da predvodi voj-sku od stotinu vojnika. Džud kolena zaklecaše od straha.

---

* Stara engleska izreka sa značenjem da i nemoćni imaju prava. Nekada su svi morali da obore pogled pred kraljem, ali čak se ni pred čovekom najvišeg položaja ne treba uvek pokunjiti, kao što mačke dokazuju. (Prim. prev.)

Ovo je samo igra, podsetila je sebe usplahireno. Međutim, što im se više približavao, to je njeno telo manje verovalo u to. Svaki joj je životinjski nagon govorio da treba da beži.

Njihova joj se strategija sada činila smešnom, kada su se tako sitne suočavale s njim tako ogromnim, ali i sa strahom. Pomislila je na majku kako krvari na podu, prisetila se mirisa njene prosute utrobe. Sećanje je pogodi poput groma. Umreće i ona.

Beži, govorilo joj je celo telo. BEŽI!

Ne, njihova majka pokušala je da pobegne. Džud je još čvršće ukopala noge.

Na silu se postavila u prvi položaj, mada su joj noge drhtale. Madok je imao prednost, iako je morao da se popne uzbrdo, pošto je na svojoj strani imao snagu zaleta. Kamenje kojim ga je Tarin zapljusnula gotovo da mu uopšte nije omelo korak.

Džud se naglo izmakla, uopšte čak i ne pokušavajući da spreči prvi udarac. Iskoristivši drvo kao zaklon, izvrdala je i drugi i treći. Četvrti ju je, čim se obrušio, oborio u travu.

Zažmurila je pred smrtonosnim zamahom.

„Možeš svašta da uzmeš kad niko ne gleda. Ali da braniš svoje, čak i kada imaš svaku prednost na svojoj strani, to već nije lagan zadatak”, rekao joj je Madok smejući se. Kada je otvorila oči, videla je da joj pruža ruku. „Moć je mnogo lakše steći nego je zadržati.”

Laknulo joj je. Ipak je to bila samo igra. Samo još jedna lekcija.

„Nije pravedno”, požalila se Tarin.

Džud nije ništa rekla. U Vilin-zemlji ništa nije bilo pravedno. Odavno je naučila da ne treba ni očekivati da će biti.

Madok je povukao Džud sa zemlje i prebacio joj svoju ručerdu preko ramena. Privukao je i nju i njenu bliznakinju u zagrljaj. Mirisao je na dim i zgrušanu krv, ali se Džud ipak privila uz njega. Lepo je kad te neko grli. Pa makar i čudovište.

POGLAVLJE

1

Novi kralj Vilin-zemlje sedi zavaljen na svome prestolu, kruna mu je nemarno nakrivljena, a dugi zlokobno-skerletni plašt, zakačen oko ramena, prostire se po podu. Minduša mu se presijava na samom vrhu šiljatog uha. Teško prstenje blista mu na prstima. Ali najrazmetljiviji ukras ipak su mu njegova meka, napućena usta.

Zbog njih u potpunosti izgleda kao podlac, što zapravo i jeste.

Stojim pored njega, na počasnom mestu upravnika dvora. Trebalo bi da budem najpoverljiviji savetnik Vrhovnog kralja Kardana, pa zato i igram upravo tu, a ne svoju stvarnu ulogu: ulogu ruke koja vuče konce iza prestola i ima moć da ga natera na poslušnost ako pokuša da me naljuti.

Osmatrajući okupljene, tražim uhodu sa Dvora senki. Presreli su neku poruku iz Kule zaborava, u kojoj je zatočen Kardanov brat, pa će je doneti meni umesto primaocu kom je bila namenjena.

A to je tek najnovija poteškoća.

Pet je meseci prošlo otkad sam na silu postavila Kardana na presto Vilindoma kao svog marionetskog kralja, pet meseci otkad sam izdala svoju porodicu, otkad je moja sestra odnela našeg malog brata u svet smrtnika, podalje od krune koju bi možda poneo, pet meseci otkad sam ukrstila mač s Madokom.

Pet meseci otkako nisam spavala više od nekoliko vezanih sati.

Tada mi se to činilo kao dobar posao, možda čak i vilinski obavljen posao: postaviti na presto nekoga ko me prezire, kako se Hrast ne bi našao u opasnosti. Bilo je uzbudljivo nasamariti Kardana tako da mi obeća da će me služiti godinu i jedan dan, i potpuno ushićujuće kad sam ostvarila svoje planove. Tad su mi se godina i jedan dan činili kao večnost. Ali sada moram smisliti kako da ga zadržim pod svojom vlašću – i što dalje od nevolja – duže od toga. Dovoljno dugo da pružim Hrastu priliku da dobije ono što ja nisam imala: detinjstvo.

Sad mi se godina i jedan dan čine kao tren.

A uprkos tome što sam Kardana postavila na presto služeći se sopstvenim spletkama, uprkos tome što kujem urote ne bih li ga na njemu održala, ipak me nervira što je njemu na prestolu toliko udobno.

Vilinski vladari vezani su za svoju zemlju. Oni predstavljaju životvornu krv i žilu kucavicu svoga carstva na neki tajanstveni način koji meni nije sasvim jasan. Ali s Kardanom sigurno nije tako kad se već toliko trudi da bude lenština koja ne obavlja nijednu upravljačku dužnost.

Njegove dužnosti uglavnom predstavljaju dopuštanje drugima da mu ljube ruke optočene prstenjem i uživanje u laskanjima Vilin-sveta. Ubeđena sam da u tome uživa – u poljupcima, naklonima i ulagivanjima. U vinu svakako uživa. Iznova i iznova traži da mu njegov pehar ukrašen draguljima napune svetlozelenim pićem. Meni se od samog tog mirisa vrti u glavi.

Kardan me tokom jednog od zatišja gleda, podižući crnu obrvu: „Uživaš li?”

„Ne toliko koliko ti”, kažem.

Ma koliko mu se nisam sviđala dok smo išli u školu, ta mržnja bila je samo treperavi plam sveće spram ove sadašnje jake buktinje. Usta mu se keze u osmehu. Oči mu blistaju zlobnim žarom. „Pogledaj ih samo, tvoje podanike. Šteta što nijedan od njih ne zna ko im je vladar.”

Lice mi se blago rumeni od njegovih reči. Poseduje dar da pohvalu pretvori u uvredu, u žaoku koja boli još više samim tim što vas stavlja u iskušenje da je primite k srcu.

Koliko sam samo igranki provela pazeći da budem neprimetna. Sad me svi vide, oblivenu svetlošću sveća, u jednom od tri gotovo istovetna crna kaputića koje nosim svako veče, uz svoj mač, Parač Tame, na boku. Vrte se u kolu i sviraju svoje pesme, piju svoje zlačano vino i sastavljaju zagonetke i kletve dok ih ja gledam s visine, sa kraljevskog podijuma. I lepi su i grozni, i mogu da preziru moju smrtnost koliko hoće, mogu da je ismevaju, ali ja sam ovde gore, a oni nisu.

Naravno, to se možda i ne razlikuje toliko od skrivanja. Možda se samo krijem njima pred nosom. Ali ne mogu poreći da mi moć koju držim u rukama pruža radost i da me prožima talasom užitka svaki put kada na nju pomislim. Volela bih samo da Kardan sve to ne primećuje.

Ako bolje pogledam, mogu da primetim svoju bliznakinju Tarin kako igra sa Lokom, svojim verenikom. Lokom, za kojeg sam nekada mislila da me možda i voli. Lokom, za kojeg sam nekada mislila da bih i ja njega mogla voleti. Ali Tarin je ta koja mi nedostaje. U ovakvim večerima, zamišljam kako skačem s podijuma i prilazim joj, pokušavajući da joj pojasnim svoje odluke.

Udaće se za svega tri nedelje, a još nismo razgovarale.

Ponavljam sebi da ona treba meni prva da priđe. Izigrala me je s Lokom. Još se osećam kao glupača kad ih gledam. Ako već neće da se izvini, onda bi bar ona trebalo da bude ta koja se pretvara da nema na čemu da se izvinjava. To bih možda i mogla da prihvatim. Ali sigurno joj neću prva prići, da je molim.

Pratim je pogledom dok pleše.

Madoka uopšte i ne tražim. Njegova je ljubav bila deo cene koju sam platila za ovaj položaj.

Neki niski smežurani vilenjak, s oblakom sede kose i kaputom od skerleta, kleči pred podijumom i čeka da ga primetimo. Manžetne su mu opervažene draguljima, a igla u obliku moljca koja mu pridržava plašt ima krila koja se mrdaju sama od sebe. Iako je zauzeo pokoran stav, pogled mu je pohlepan.

Kraj njega stoje dve bledunjave vile brđanke, dugih ruku i nogu i kose koja leprša iza njih, iako ovde nema vetra.

Pijan ili trezan, sada, kada je Vrhovni kralj, Kardan mora da sasluša podanike koji žele da im reši neki problem, ma koliko sitan on bio, ili da im odobri neku uslugu. Ne mogu ni da zamislim zašto bi bilo ko stavljao svoju sudbinu u njegove ruke, ali Vilin-svet je oduvek radio po svome čefu.

Srećom, ja sam tu da mu došapnem savet na uho, kao što bi radio svaki drugi upravnik dvora. Jedina razlika je u tome što on mene mora da sluša. A ako mi i došapne pokoju groznu uvredu, dobro... bar je primoran da šapuće.

Naravno, tada se postavlja pitanje da li ja uopšte zaslužujem ovoliku moć. *Neću biti grozna čisto radi zabave*, govorim sebi. *Moja moć mora da ima neki značaj.*

„Ah”, kaže Kardan, naginjući se s prestola, pa mu se kruna još više krivi na čelu. Otpija veliki gutljaj vina i osmehuje se ovoj trojci. „Ovo mora da je nešto krajnje važno, čim izlazite pred Vrhovnog kralja.”

„Možda ste već načuli priče o meni”, kaže omaleni vilenjak. „Ja sam napravio tu krunu koja vam stoji na glavi. Ja sam kovač Mrgodan, odavno sam još prognan sa šumskim carem. On je sada upokojen, u Vilindubu imaju novog šumskog cara, a i vi ovde imate novog Vrhovnog kralja.”

„Severina”, kažem.

Kovač me gleda, očito iznenađen što sam progovorila. Potom vraća pogled na Vrhovnog kralja. „Molim vas, dopustite mi da se vratim na Vrhovni dvor.”

Kardan nekoliko puta trepće, kao da pokušava da se usredsredi na molioca pred sobom. „Znači, lično ste bili prognani? Ili ste sami odabrali da odete?”

Sećam se da mi je Kardan pričao nešto o Severinu, ali mi Mrgodana nije pominjao. Čula sam, naravno, za njega. To je onaj kovač koji je za Mab napravio Krvavu krunu i utkao čini u nju. Priča se da od metala može napraviti bilo šta, čak i živa bića – metalne ptice koje lete, metalne guje koje gmižu i ujedaju. Napravio je i dvostruke mačeve, Lovac srca i Zakletva srca: jedan koji nikada ne promašuje i jedan koji sve može da proseče. Njih je, nažalost, napravio za šumskog cara.

„Zakleo sam mu se na dužnost, kao njegov sluga”, kaže Mrgodan. „Kada je otišao u izgnanstvo, bio sam prisiljen da pođem s njim, zbog čega sam i lično pao u nemilost krune. Iako sam za njega u Vilindubu pravio samo drangulije, vaš otac me je ipak smatrao njegovim stvorenjem.

Sada, kada su obojica mrtvi, želeo bih da dobijem dopuštenje da napravim za sebe mesto ovde na vašem dvoru. Nemojte me dalje kažnjavati, i moja će odanost vama biti golema koliko i vaša mudrost.”

Pažljivije promatram malenog kovača, najednom uverena da se poigrava rečima. Ali s kojim ciljem? Njegov zahtev mi se čini iskren, a ako Mrgodanova poniznost možda i nije takva, to i nije toliko iznenađujuće, imajući na umu njegovu slavu.

„U redu”, kaže Kardan delujući zadovoljno što mu traže nešto što lako može da pruži. „S vašim izgnanstvom je završeno. Zakunite mi se na vernost i Vrhovni dvor će vam poželeti dobrodošlicu.”

Mrgodan se duboko naklanja, teatralno zabrinutog lica. „Plemeniti kralju, vi od svoga sluge tražite najmanju i najrazumniju moguću stvar, ali ja se, kao neko ko je zbog takvih zakletvi trpeo, plašim da ih opet polažem. Dopustite mi ovo – dozvolite mi da vam svoju odanost pokažem delima, umesto da se obavezujem rečima.”

Spuštam ruku na Kardanovo rame, ali on stresa sa sebe moj upozoravajući stisak. Mogla bih nešto da mu kažem, i on bi bio primoran – prethodnom zapovešću – da mi se bar ne protivi, ali ne znam šta bih rekla. Nije mala stvar imati kovača ovde, da radi za Vilindom. To je možda čak i vredno nepolaganja zakletve.

Ali ipak mi nešto u Mrgodanovom pogledu deluje previše samozadovoljno, kao da je previše siguran u sebe. Sumnjam da nešto muti.

Kardan progovara pre nego što uspevam bilo šta dodatno da odgonetnem. „Prihvatam vaš uslov. Štaviše, daću vam i nagradu. Imamo staru kovačnicu na samom rubu dvorskih poseda. Uzmite je za sebe, i uzmite metala koliko god vam bude potrebno. Radujem se unapred onome što ćete napraviti za nas.”

Mrgodan se duboko naklanja. „Vaša ljubaznost neće biti zaboravljena.”

Ne sviđa mi se ovo nikako, ali možda sam samo previše oprezna. Možda mi se naprosto sâm kovač ne sviđa. Nemam previše vremena za razmišljanje pre nego što novi molilac stupi pred nas.

Neka babaroga – dovoljno stara i moćna da bi vazduh oko nje treperio od snage njenih čarolija. Prsti su joj skvrčeni, kosa boje dima, nos kao sečivo srpa. Oko vrata nosi nisku od kamenja, svaki je belutak izrezbaren vijugama koje privlače oko i zbunjuju ga. Kad se pomeri, teška joj se odora zatalasa, i vidim joj kandže na stopalima, kao u kakve ptice grabljivice.

„Kralju-kraljčiću”, veli babuskara, „Mati Sržna donosi ti darove.”

„Meni je samo vaša podrška potrebna”, kaže Kardan opušteno. „Zasad.”

„Ooo, pa zaklela sam se ja na vernost kruni, još kako”, kaže ona i poseže u jedan od džepova ne bi li izvadila neku tkaninu koja deluje crnija od noćnog neba, toliko crna da se čini da upija svetlost oko sebe. Tkanina joj se

preliva u ruci. „Ali došla sam čak ovamo da ti poklonim retku *nagradu*.“

Vile ne vole da duguju, zbog čega na uslugu neće uzvratiti običnim zahvaljivanjem. Dajte im ovsenu pogačicu, i oni će ispuniti sve odaje vaše kuće žitaricama, preterujući s uzvraćanjem kako bi dug ponovo prebacili na vas. Kralju se, pak, stalno iskazuju počasti – kroz zlato, usluge, mačeve s imenima. Ali mi tako nešto obično ne nazivamo *poklonima*. A ni *nagradama*.

Ne znam šta da mislim o ovoj njenoj besedi.

Oglašava se kao da prede: „Moja kći i ja isplesmo ovo od paukove svile i môra noćnih. Odežda od ovoga skrojena može oštar mač da zaustavi, ali će ti na koži biti meka poput senke.“

Kardan se mršti, ali mu se pogled neprestano vraća na tu veličanstvenu tkaninu. „Moram priznati da nikada nisam video ništa ravno ovome.“

„Prihvataš li onda šta ti dajem?“ pita ga, s prepredenim sjajem u očima. „Starija sam i od tvoga oca i majke. Starija od kamena ovoga dvora. Stara koliko i kosti Zemljine. Iako si ti Vrhovni kralj, Mati Sržna želi da joj daš reč.“

Kardan je mrko gleda. Iznervirala ga je, jasno mi je.

Iza ovoga krije se neka smicalica, ali ovoga puta znam o čemu se radi. Progovaram pre njega: „Spominjete *darove*, ali ste nam pokazali samo tu vašu veličanstvenu tkaninu. Sigurna sam da bi je kruna rado prihvatila ako je poklonite bez obaveza.“

Pogled joj zastaje na meni, oči su joj oštre i hladne kao sama noć. „A ko si ti da govoriš u ime Vrhovnog kralja?“

„Ja sam upravnik njegovog dvora, Mati Sržna.“

„A ti ćeš dopustiti da ova smrtnica odgovara umesto tebe?“ pita ona Kardana.

On mi upućuje jedan toliko snishodljiv pogled da mi obrazi odmah planu. I još ga zadržava na meni. Usta mu se zatim šire i izvijaju. „Pretpostavljam da hoću“, kaže naposljetku. „Nju zabavlja kad me čuva od nevolja.“

Grizem se za jezik dok on smireno vraća pogled na Mati Sržnu.

„Lukava, vala, jeste”, kaže babuskara, sve pljujući te reči iz sebe kao da se radi o kletvi. „U redu onda, tkanina je tvoja, veličanstvo. Dajem ti je bez obaveza. Dajem ti samo nju i ništa više.”

Kardan se nagine prema njoj kao da zajedno učestvuju u nekoj šali. „Ma, hajde, recite mi i ostalo. Volim smicalice i zamke. Čak i one u koje sam zamalo upao.”

Mati Sržna se vrpolti na svojim stopalima s kandžama, prvi put da iskazuje napetost. Čak i za neku babuskaru čije su kosti stare onoliko koliko ona tvrdi, gnev Vrhovnog kralja može biti opasan. „Nek ti bude. Da si prihvatio sve što bih ti darivala, zatekao bi se pod činima zbog kojih bi smeo da se oženiš samo pletiljom tkanine koju vidiš u mojim rukama. Mnome... ili mojom kćerkom.”

Jeza me obuzima pri pomisli na sve što se zamalo moglo desiti. Da li bi zaista mogli da nateraju Vrhovnog kralja Vilin-zemlje na takav brak? Sigurno bi postojao neki način da se to izvrda? Prijećam se poslednjeg Vrhovnog kralja koji se nikada nije ženio.

Brak je neobičan među vladarima Vilin-zemlje jer jednom kada postanu vladari, oni to i ostaju sve do smrti ili do povlačenja s prestola. I među običnim življem i među plemstvom, vilinski brakovi se ugovaraju tako da se iz njih možete izvući – nasuprot onom smrtničkom „dok nas smrt ne rastavi”, njihovi sadrže uslove poput „dok se jedno drugoga ne odreknete”, „dok jedan drugoga ne udari u besu”, ili ono lukavo sročeno „dok život traje”, bez naglašavanja na čiji se život misli. Ali spojevi kraljeva i/ ili kraljica nikada ne mogu biti raskinuti.

Ukoliko bi se Kardan oženio, ne bih samo njega morala da skinem s prestola kako bih postavila Hrasta. Morala bih da uklonim i njegovu nevestu.

Vidim da Kardan podiže obrve, ali je zadržao izraz blažene bezbrižnosti. „Vi mi, gospo, laskate. Nisam ni znao da vas zanimam.”